

Селма Лагерльофъ

Сребърната рудница

(Разказъ. — Продължение отъ кн. V)

— Когато най-сетне свещеникътъ се върналъ въ селото си, — продължилъ разказвачътъ, — най-първо решилъ да съобщи на другаритъ си, че находката е отъ голъма ценностъ. Като минавалъ край хана на Стенъ Стенсонъ, той тъкмѣлъ да се отбие у него и му каже, че сж намѣрили сребро. Но като стигналъ до кжщата му, видѣлъ, че на вратата на кжщата било окачено черно платно

„Кой е умрѣлъ?“ попиталъ свещеникътъ момчето, което стояло до оградата.

„Самиятъ стопанинъ“, отговорило момчето и разказало на свещеника, че ханджията презъ цѣлата седмица се напивалъ всѣки день.

„Какъ е било възможно това? — попиталъ свещеникътъ. — Той никога не пиеше.“

„Пропи, казало момчето, отъ радостъ, че е намѣрилъ имане. Той казваше, че сега е толкова богатъ, щото може да не работи и да пиянствува колкото си ще. Снощи се връщалъ пиянъ въ кжщи, падналъ отъ талигата и се убилъ“.

Като чулъ това, свещеникътъ тръгналъ за у дома си. Той билъ огорченъ отъ лошото известие. А преди това той така се радвалъ, че ще съобщи на всички приятна новина.

Като изминалъ нѣколко крачки, свещеникътъ видѣлъ Перъ Персонъ, който идѣлъ насреща му. Той изглеждалъ както винаги. Свещеникътъ си помислилъ, че, за щастие, поне тоя не си е изгубилъ ума и че ще го зарадва, като му каже, колко богатъ ще стане сега.

„Здравей! казалъ Перъ Персонъ. — Отъ града ли се връщашъ?“

„Да, оговорилъ свещеникътъ — и мога да ти кажа, че нашата работа отива много по-добре, отколкото очаквахме: началникътъ на фабриката увѣрява, че сме намѣрили сребро“.

Перъ Персонъ се изплашилъ. Като че подъ нозетъ му се отворила бездна.

„Що казвашъ? Нима сребро?“

„Да, отговорилъ свещеникътъ, — сега всички ние ще забогатѣемъ и ще заживѣемъ господарски“.